

ЗДОИ и засяга вещни права на граждани и други гражданско-правни субекти и предвижда възможност за достъп до документите и административните преписки само за лицата, които имат качеството на заинтересовани лица по смисъла на с.з. За да отхвърли жалбата против административния акт първоинстанционния съд приема, че съгласно чл. 8, ал.1, т.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ) разпоредбите му не се прилагат за информация, която се предоставя във връзка с административното обслужване на гражданите и юридическите лица. На следващо място съдът приема, че евентуалното предоставяне на исканите преписки засяга интереси на трети лица и техни лични данни.

Решението е неправилно.

Основанията за отказ да предоставяне на обществена информация са посочени в чл. 37, ал.1, т. т. 1-3 ЗДОИ, като в обжалвания административен акт са развити съображения за наличие на предпоставките по т.т. 1 и 2, без органът да се позовал изрично на този законов текст. Това само по себе си представлява нарушение на изискванията за форма на акта, макар и несъществено и не водещо само по себе си до неговата незаконосъобразност.

В обжалваното пред настоящата инстанция решение безкритично са възприети доводите, изложени в обжалвания административен акт.

Изводът в обжалваното решение, че искана информация има характера на такава по чл. 8, т. 1 ЗДОИ е необоснован и незаконосъобразен, тъй като в случая не се иска информация във връзка с административното обслужване на граждани или юридически лица. Исканата информация има характера на обществена - служебна, тъй като информацията за работата на служителите в администрацията на община, какъвто не се спори от страните, че е арх. Евгения Томова или възложените преписки за работа на определен общински служител безспорно има характера на служебна по смисъла на чл. 11 ЗДОИ. Без съмнение информацията за работата на администрацията, към задължения субект по чл. 3 ЗДОИ, какъвто е кметът на район и по-конкретно на отделни служители ще даде възможност на гражданите да си съставят мнение за работата на органа и неговата администрация.

По правилото на чл. 13, ал. 1 ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен, като може да бъде ограничен в посочените в ал. 2 – ра две хипотези – когато е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) или когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи, които обаче не са налице в този случай. Искането на Сдружението и Калина Митева - Павлова е конкретно за достъп до информация за работата на администрацията при ответника и по-конкретно с работата на един от нейните служители, при което неправилно съдът приема, че в случая исканата информация няма самостоятелно значение. Същата не касае информация, свързана с актове постановени от органа подготвени оперативно от този служител или мнения или позиции, във връзка с водени преговори, а е конкретизирана като искане за запознаване с дейността на администрацията, макар и за конкретен служител.

На следващо място, но не важност следва да бъде посочено, че в случая информацията е поискана от жалбоподателите при условията на надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, при което е налице хипотезата на чл. 13, ал. 4 ЗДОИ и достъпът до служебна обществена информация не може да бъде ограничаван. При това изводът за материална законосъобразност на акта в обжалваното решение е неправилен.

Неправилни са и изводите, че предвид спецификата на работата на архитект в община исканата информация е такава по ЗУТ, който е специален по отношение на ЗДОИ. В случая превратно е цитирана практиката на ВАС, който приема, че в случаите, когато гражданите желаят да получат информация по преписки, по които

са страни следва да получат тази информация именно в това им качество и по реда на специалния закон, който урежда правоотношенията им с органа по конкретната преписка, в това число и по ЗУТ.

В случая обаче исканата информация не е по конкретно административно производство или производства, в които жалбоподателите са страни, още по-малко са налице данни да е налице искане за снабдяване с документи по конкретни производства по реда на ЗУТ, при което тези съображения са неотнормими към предмета на спора.

Що се касае до съдържащите се лични данни на трети лица в материалите, в които е обективизирана исканата информация задължение на органа при предоставяне на същата да съобрази изискванията на Закона за защита на личните данни, като предостави същата във вид, в който такива не се предоставят на заявителите, съобразно разпоредбата на чл. 37, ал. 2 ЗДОИ.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на ВАС приема, че обжалваното решение е неправилно и следва да бъде отменено, като постановено в нарушение на закона и необосновано, вместо което следва да бъде постановено ново по съществото на спора, като обжалвания административен акт следва да бъде отменен, като незаконосъобразен, а преписката върната на органа за ново произнасяне по заявлението на жалбоподателите, при съобразяване на нормите на чл. 13, ал. 4, във вр. с § 1, т. 6 ДР и чл. 37, ал. 2 ЗДОИ.

При този изход на делото следва Район „Приморски“- община Варна да бъде осъден да заплати на касационните жалбоподатели направените деловодни разноски в двете инстанции, за които са представени доказателства по делото, както следва: на Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията в размер на 305,85 лв., от които 300 лв. хонорар за един адвокат и 0,85 лв. заплатени пощенски разходи пред първата инстанция и 5 лв. държавна такса за касационната инстанция, а на Калина Тодорова Митева – Павлова сума в размер на 0,85 лв., представляваща пощенски разходи за изпращане на молба, постъпила във ВАС на 11.09.2015. По делото въпреки твърденията на Сдружението в молба вх. № 1747/29.01.2015 г. по описа на АС-Варна и приложения пред първата инстанция списък с разноски, както и в молбата на Митева – Павлова, постъпила на 11.09.2015 г. не се съдържат доказателства за заплатени от жалбоподателите държавни такси. Изпращането на пощенски запис не представлява заплащане на дължима държавна такса, а и по преписката липсват данни за постъпили дължими суми за държавни такси и осчетоводени от съответните съдилища.

По изложените съображения и на основание чл. 222, ал. 1 във вр. с чл. 221, ал. 2 АПК, Върховният административен съд, Пето отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1273 от 08.06.2015 г., постановено по административно дело № 228/2015 г. от Административен съд Варна и **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ решение № ДОИ 14000206ПР001ПР/19.12.2014 г. на Кмета на Район „Приморски“ – община Варна, като незаконосъобразно и

ВРЪЩА преписката на Кмета на Район „Приморски“ – община Варна за ново произнасяне по заявление № 14000206/10.12.2014 г. от Сдружение за оптимизиране на правосъдието и от арх. Калина Тодорова Митева - Павлова, при спазване на дадените указания.

ОСЪЖДА Район „Приморски“ – община Варна да заплати 1. на Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията сума в размер на 305, 85 (триста и пет лева и осемдесет и пет стотинки) и 2. на Калина Тодорова Митева - Павлова. сума в размер на 0,85 (осемдесет и пет стотинки) лева, представляващи направени от тях деловодни разноски.

Решението е окончателно.